



גילוי טראג'י: אפרים אלרום שלח

ממקום השבי את המפתח להצלחתו

אולם המשטרה התורכית והמומחים הישראליים

לא הצליחו לפענח את הצופן בעוד מועד

הבעייה היתה עקרונית — ומרתקת: היא נסבה סביב חקירתו של פרנק סטאנר טון, נשיא חברת-השידור הענקית סי.בי.אס., בפני וועדת מיסנה של בית-הנבחרים האמריקאי. תוצאותיה הפנטסטיות — ספק אם היו אפשריות במדינת ישראל. סטאנטון הוזמן לחקירה לאחר שחוגי המימשל האשימוהו כי סרט שהוצג על-ידי החברה בטלוויזיה בכל רחבי ארצות הברית, ואשר בו הוקעו שיטות יחסי-הציבור של הפנטאגון — היה מסולף ולא אובייקטיבי. סטאנטון נתבע על-ידי הוועדה להציג בפניה את כל קטעי הסרט שלא הוצגו לקהל, כדי שתוכל להגיע על-ידי כך לחקר האמת.

גינני מצד החברים. סטאנטון סירב, טען שזה חומר חסוי על-ידי סניף חופש הדיבור בחוקה. נציגי הוועדה טענו כנגדו שזכותו של בית-הנבחרים — דהיינו, של העם האמריקאי — לוודא שהמידע הנמסר לעם הוא נכון, מדויק, וחופשי מסילופים לא רק על-ידי המימשל — אלא גם על-ידי העיתונות עצמה.

כאשר הובאה השאלה המרתקת בפני מליאת בית-הנבחרים, נפלה ההחלטה בהתיר: מול חופש העיתונות, נפל הטיעון של סיקוח על העיתונות. סטאנטון זוכה, ואילו יו"ר הוועדה זכה בגינוי חריף מצד חבריו בבית-הנבחרים.

שיער ארוך

לא חינוכי

השיער הארוך של הגבר המודרני נולד בארצות-הברית, והפך לסמל החופש והמרדנות של הדור הצעיר. אלא שהדור הצעיר עלול להיאלק, מעתה, לעכב את מרדנותו עד לאחר סיום לימודיו: לבית-סיפור יש הוכחות לקבוע את אורך השיער שלו, קבע עתה בית-דין מחוזי לעירעורים — בניגוד לדעתם הקודמת של שני בתי-משפט נמוכים יותר, שפסקו בעד חופש השיער.

„אין לשאלה כל קשר לסיגנון לבוש והופעה“, קבע בית-המשפט. „השאלה היא: זכותו של בית-הספר לקבוע כללי הופעה והתנהגות העותרים להשגת המטרה — חינוך התלמידים.“

לא יודעים

להפסיד בכבוד

פעמיים, הוכיחה השבוע ממשלת ארצות הברית כי היא איננה יודעת להפסיד בכבוד.

בפעם הראשונה היה זה, כאשר התגלה כי הממשלה ממשיכה במאמציה להביא לדין את האנשים ששיתפו פעולה עם דניאל אלסברג בגילוי מיסמכי ויאטנאם. לאחר שהציגה בפני חברי-משבעים חוקר פוראלי בבוסטון ראיות-לכאורה לאשמי תם של החשודים, מסרבת עתה הממשלה להסיר את האשמותיה.

קודם אורח, אחר חייל. המקרה הישני קרה באנגליה, שם נסתים משפטו של סרן תומאס קאלבר, איש חיל-האוויר האמריקאי המשרת שם. סרן קאלבר הוא האמריקאי הראשון שהועמד בפני בית-דין צבאי באשמת השתתפות בהפגנה נגד מלחמת ויאטנאם (העונם הזה 1766). להגנתו טען קאלבר כי פעל במסגרת זכויותיו המובטחות בחוקה האמריקאית, והביע בסך-הכל את דעתו הפרטית. שמונת שופטי בית-הדין לא קיבלו את טיעונו, מצאו אותו אשם. גזר הדין האפי שרי המקסימאלי על עבירתו: ארבע שנות מאסר ופיטורין מהצבא.

וזוהי כמובן רק תחילת הדרך. קאלבר הודיע כבר שהוא יערער — תהליך העשוי להימשך חודשים ושנים, בעירעורו, הוא מתכוון להתבסס, מלבד על החוקה היאמריקאית, גם על קטע מנאומו של הנשיא ניקסון, שקבע: „כל אמריקאי במדים הינו ראשית כל אורה — ורק לאחר מכן חייל.“

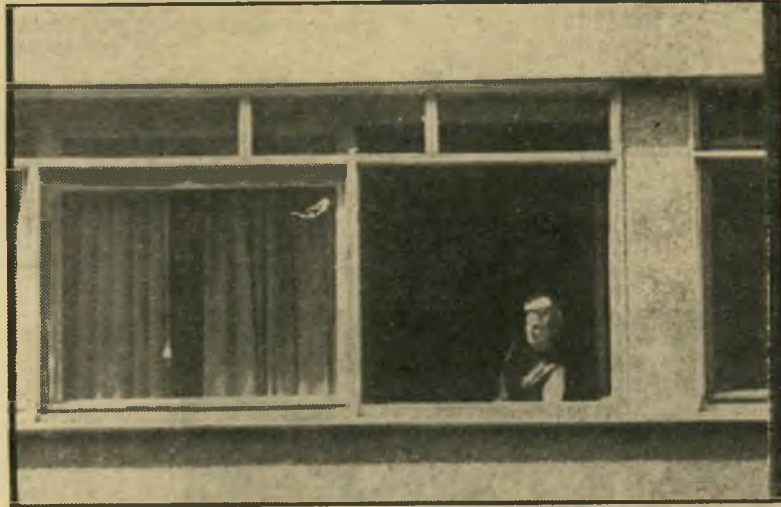
(המשך בעמוד 12)

הו הסוד הטרואני והמכאיב של פרשת רצח הקונסול הישראלי באיסטנבול, אפרים אלרום.

הוא מכאיב משום שהוא מצביע על כך, שמלבד המחוללים והשגיאות שנעשו אחרי חטיפתו של אלרום בידי הטיוריסטים של מחתרת דב גנץ התורכית, היה כשר לון נוסף, שאילולא אירע ניתן היה אולי להציל את חייו של אלרום.

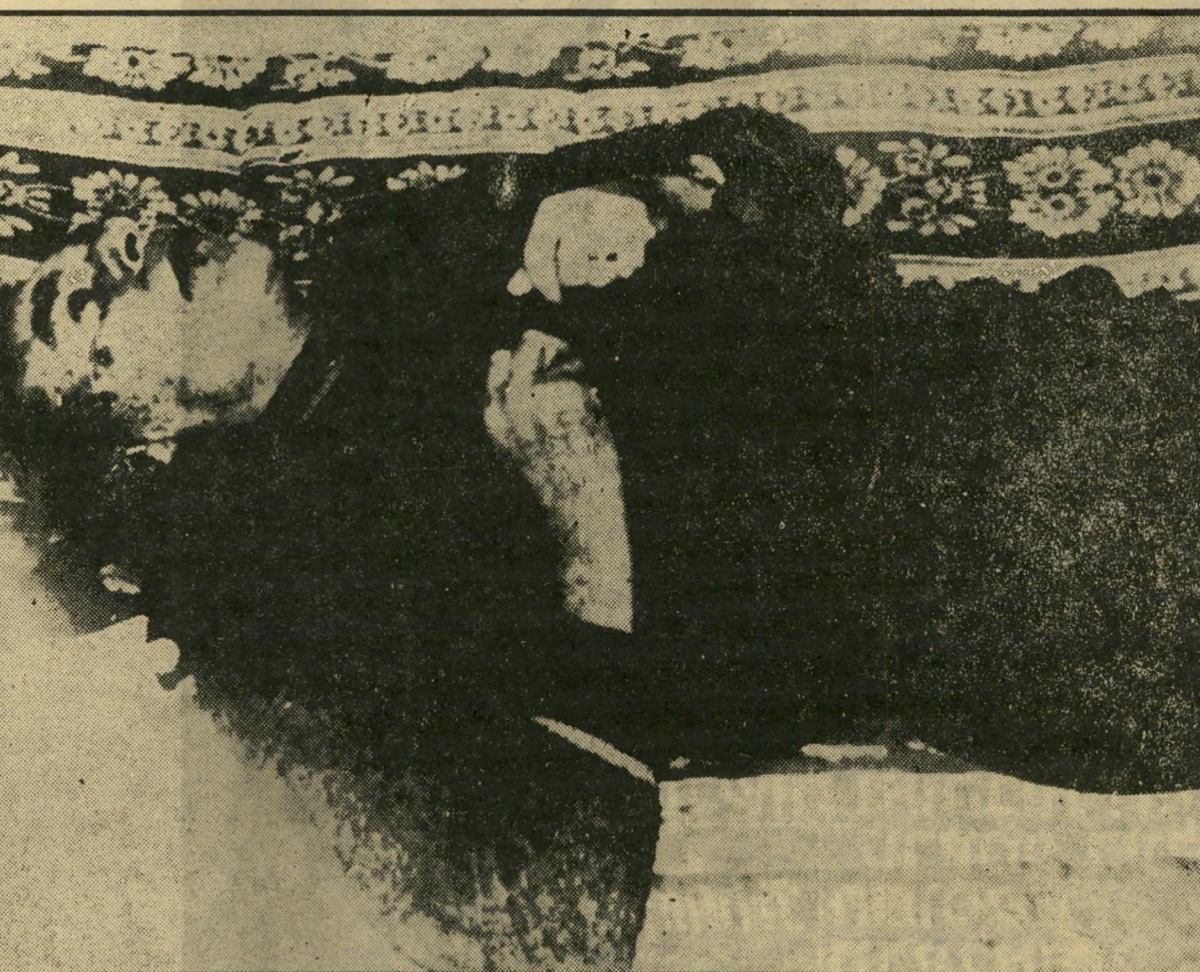
ניתן היה לגלות את המקום בו הוחזק אפרים אלרום על ידי שוביו, רמו ברור על מיקומה של הדירה בה הוחזק ובה נמצא אחר-כך, כשראשו נקוב כדורים, היה הן בידי משטרת איסטנבול והן בידי אנשי הצירות הישראלית בתורכיה. הם ידעו על כך שהמפתח לפתרון תעלומת חטיפתו של אלרום נמצא בידיהם. הם עשו את כל המאמצים על מנת לפענח באמצעות המפתח את המיסתורין, אולם הם נכשלו בכך.

רק אחרי שנמצאה גוויתו של אלרום, במרחק לא רב ממקום מגוריו, יכלו חוקרי המשטרה ושירות-הבטחון התורכי מצד אחד, והנציגים הישראליים שהיו מעורבים בחיפושים אחרי אלרום, לנשוך את



האשה המקווה אלזה אלרום (הופשטטר), אשתו של הקונסול הישראלי באיסטנבול, אפרים אלרום, משקיפה מן המבדל לחלון הקונסוליה, כשבעלה היה שבי בידי חוטפיו, בתקווה כי יצליחו לשחררו.

# אלרום שלח מפה להצלת חייו



בצורה זו נמצאה גוויתו של אפרים אלרום, שכובה על גבי ספה בדירה שכורה שהכינו חוטפיו מראש לצורך החטיפה, במרחק של כמה מאות מטרים ממקום מגוריו. לפני שנרצח, הספיק אלרום להודיע, באמצעות מכתב קצר לאשתו, היכן הוא נמצא, אבל החוקרים, שניסו לפענח את המכתב, לא הבינו את הרמזים שהיו חבויים בו.

## הם לא הבינו